

in te slapen, brachten we hem weer door een paar flinke porren tot de werkelijkheid terug. Moet ik u vertellen, hoe langzaam de nacht voortsloep, hoe we de rijzende maan voor fakkellicht aanzagen van een reddingsbrigade, en dit ook het geval was bij de heldere lichtjes der rondwalende lichtkevers. Gebrul om ons heen van de dierenwereld herinnerde steeds aan de werkelijkheid, en opmerkingen: „ik heb net een gevoel of een slang over mijn beenen glijdt” waren gewoon.

Eindelijk kwam toch de dag en nu zag ik ook mijn eersten tijger in de vrije natuur. Majestueus, veerkrachtig van tred, maar toch nog niet scherp omljnd, daar het licht zoo vaag was, echter aan zijn strepen duidelijk te herkennen, zag ik hem op een boomstam naar het water sluipen. Na zijn dorst gelescht te hebben verdween hij even stil als hij gekomen was. Mijn makker had hetzelfde waargenomen, anders had ik het wellicht nog voor zinsbegoocheling gehouden en zoo mooi vonden we het gezicht, dat we ons jodelen op dat moment vergaten. De opkomende zon deed ons echter spoedig naar huis verlangen. Den heelen nacht had ik, zittende op mijn fototoestel (om toch een droog plekje te hebben) over mijn dijen en knieën gewreven, zoodat ik weer spoedig ter been was. Met mijn makkers was het anders gesteld en een half uur ging met masseeren voorbij, voor we weer in de rivier konden duiken. Nog even keek ik terug naar dien „Schreckenstein” en mij verheugende op het aanstaande genot van een lekkere sigaar, ploeterden we weer door het water. Indien slechts de lucifers hadden willen branden zou mij onder het rooken de nacht zeker niet lang gevallen zijn, maar alles had van de nattigheid geleden en we mochten nog blij zijn, dat het *dien* nacht niet regende, daar we liet in onze natte plunje op 1300 M. hoogte toch reeds koud genoeg hadden.

Maar laat ik niet te uitvoerig worden. Behouden kwamen we weer op de onderneming aan. Lekker gebaad, gerookt en wat gedronken hebbende, bleef mij, als eenig gevolg van den tocht heeschheid over. Daar had ook mijn kameraad last van. Alleen de praatjesmaker had nog een paar weken last van boschluizen, waarschijnlijk was onder dien steen een boschzwijn anders gewend zijn rustplaats te zoeken.

Vervolgens kwam het verbod, dat geen der employé's weer met mij op stap mocht, het werk zou er onder lijden, en ik liet maar de heele schuld op mij schuiven, daar ik na onderzoek der flora hier, toch weer naar elders zou vertrekken.

Twee reddingsbrigades, die met ladders, geneesmiddelen etc. er op uit waren gezonden ons dood of levend thuis te brengen, konden weer aan ander werk gezet worden en den volgende dag ging alles weer heel gewoon; ik alleen het bosch in (ik heb nog eens dien tocht gemaakt om alle waargenomen planten te verzamelen) en de employé's aan hun werk.

Wellicht heeft u mijn schrijven geïnteresseerd. Om u de waarheid te zeggen ben ik niet erg belust op avonturen, maar men kan er zich niet altijd aan onttrekken. Treurig was het echter, toen ik op den Merapi een mijner koelies dood moest achterlaten; maar ik zal daarover niet uitweiden, mijn brief wordt anders te lang. Dikwijls heeft men den dood onder de oogen te zien, en als achter den lessenaar de gegevens verwerkt worden, wordt maar al te vaak vergeten met hoeveel moeite het materiaal verzameld werd.

Buitenzorg.

H. A. B. BÜNNEMEIJER.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Ooievaar en de Adder.— In de »Ornithologische Monatschrift« van September 1919 vind ik een merkwaardige mededeeling omtrent den ooievaar als slangenverdelger. Het blijkt namelijk, dat in het voormalig koninkrijk Saksen overal waar ooievaars nestelen de adder verdwenen is, en dat waar de ooievaar verdwijnt, de adder opnieuw optreedt. Dit laatste is gebeurd in het gebied van de Rominter Heide en men heeft daar spoedig maatregelen getroffen, om er de ooievaars weer in te voeren. Hoe staat het hiermede in ons land?

T.